

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold., za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravnštvo je v hiši „Katoliškega društva rokodelskih pomočnikov“, Poljske ulice št. 10.

Vabilo

k IV. občenemu zboru in muzikalni produkciji, katero priredi „Cecilijansko društvo“ za goriško nadškofijo v četrtek po binkoštih dné 13. junija 1889 v Gorici z naslednjimi točkami:

1. Ob devetih dopoldne: Slovesna sv. maša v semeniški kapeli. (De Octava Pentecostes.) Introitus in Communio, koral s spremljevanjem orgel iz Graduale Romanum. Missa: In honor. S. Luciae, auctore † Fr. X. Witt op. 11 b ad quatuor voces aequales comitante organo curavit Edenhofer. (Moški zbor z orkestrom). Graduale (Alleluja et Sequentia) in Offertorium (Confirma hoc Deus) za 4 moške glasove zl. Frid. Koenen op. 23.
2. Ob desetih: Zborovanje v centralnem semenišči, ki bo obsegalo a) nagovor predsednikov, b) poročilo tajnikovo, c) poročilo blagajnikovo, d) nasveti in predlogi, e) volitev novega odbora.
3. Ob treh popoldne: Slovesni blagoslov, pri katerem se bodo pele Litaniae Lauretanae, zl. A. D. Schenk, za štiri moške glasove in orgle upravljal J. Kokošar. Tantum ergo, zl. D. Fajgelj. Regina Coeli laetare zložil Fr. X. Witt (Cantus sacri).

K zborovanju uljudno vabi vse društvenike, k cerkveni slovesnosti pa sploh vse prijatelje cerkvene glasbe

odbor cecilijanskega društva za
goriško nadškofijo.

V Gorici, dné 26. maja 1889.

„Pange lingua“.

(Konec).

Zato zahteva sv. pesnik od nas, in to po vsi pravici, da „toliko imeniten zakrament“ (tantum ergo sacramentum veneremur) častimo in molimo. Kako radi se odpovemo predpodobnim navadam stare zaveze (velikonočnemu jagnjetu, opresnim kruhom, skrinji zaveze i. dr.), ker imamo resnico nove zaveze, Izveličarja samega v sv. zakramentu (et antiquum documentum novo cedat ritui).

Veliki duhoven Heli je sedel na stolu pred svetim šotorom. Tu pride sel, upehan od hitrega teka, in mu naznani, da je Izrael pobit. „In kaj še?“ — vpraša starček Heli. „In sinova tvoja sta padla v bitvi!“ — „In?“ neučakljivo bara Heli dalje. „Skrinja zaveze je padla sovražnikom v roke!“ Pri teh besedah obledi nesrečni starček, pade znak s stola in umrje! — Tudi nam morejo nezgode tega življenja mir, premoženje in drugo vzeti: dokler „skrinja zaveze“, Jezus v sv. zakramentu za nas ni zgubljen, t. j. dokler pravo, živo češčenje do njega v sebi nosimo, nismo še nič zgubili. Kdor pravo ljubezen do Gospoda, v presv. zakramentu skritega, v sebi goji, sme upati, da ga bode kmalu z obličja v obličje gledal in ž njim vse nebeško bogastvo za vselej imel.

7. kitica. „Očetu in Sinu (doni naj) hvala in veselo petje, blagor, čast, in moč in slava; izhajajočemu iz obeh bodi enaka hvala. Amen.

Tej sklepni kitici, ki je kakor pri drugih cerkvenih himnah hvalnica presv. Trojici, nimamo ničesa dostaviti; k večjemu to, da je jako neumestno po odpetih besedah: *sit et benedictio* dajati blagoslov sè sv. rešnjim Telesom. Kdor le količko latinščine umé, bi moral vedeti, da se besede v tej zvezi ne prevajajo: „zdaj pa bodi blagoslov“ (kakor smo v resnici trditi slišali) ampak „Očetu in Sinu . . . bodi tudi slava“. —

Le-to razlaganje hymnus-a „Pange lingua“ je sem ter tje nekako bolj obširno, kakor si ga je morda dobrohotni g. čitatelj mislil in želel: à naj blagovoli iz večjih citatov nekoliko spoznati, kako to težavno „versko skrivnost“ (*mysterium fidei*) zadostno nadomestuje priprosta naša vera, katera se brez zvijač oklepa sv. besede, katero je Gospod govoril pri zadnji večerji.*)

Spremljevanje koral z orglami.

(Jož. Lavtižar.)

Koralisti-veščaki pravijo, da je koral najlepši, ako se poje brez orgel. Razločno se namreč sliši vsaka beseda in melodija se izraža nemotena in nekajlena. To velja sevéda o koralu, ki se poje z razumom in občutkom. Tajiti pa tudi ne moremo, da se koral zelo lepo glasi, ako ga podpirajo orgle z umnim registrovanjem in zato hočemo tu navesti nekoliko opazk, kako naj se spremlja. Ali so te opazke organistom potrebne? Menda tako, kakor ptici prosti zrak ali ribi voda, kajti ne moremo si misliti cerkvenega pevovodje, kateri bi ne znal spremljevati koral z orglami, vsaj se pojmi kakor: cerkveni pevovodja, koral in orgle skoraj ne morejo ločiti drug od drugzega. A žalibog! izreči moremo bridko resnico, da je množina naših orglavcev nevešča temu poslu. Pomanjkljiva izobrazba in iz tega izhajajoča nevednost, površnost itd. je kriva, da se taki ljudje prištevajo cerkvenim pevovodjem. To je pač za marsikaterega neresničen naslov, ki pomeni toliko, kakor *lucus a non lucendo*, ali pa še bolje *canis a non canendo*. Toraj Licht! mehr Licht!

*) Po Schönen-ovem spisu, Gregoriusbote št. 8. l. 5.

Pričujočo razpravo je pisatelj posnel iz dveh ustmenih virov, namreč iz teoretičnega predavanja glasbenega vodje, g. Haberla v Regensburgu in iz praktičnega poduka tamošnjega stolnega organista g. Hanischa. Opomniti nam skoraj ni treba, da morajo cerkveni pevovodje a priori poznati stare cerkvene tone, kajti brez tega znanja jim je spremljevanje koral ne mogoče. Kdor toraj cerkvenih tonov (vsaj osem najnavadnejših) ne razume, naj vzame poprej v roke potrebno knjigo, iz katere se jih bode naučil.

I.

Splošnja pravila.

1. Veliko se je vže pisalo o tem, kako naj se spremljajo okrašeni melizmi t. j. melodije, ki imajo na enem zlogu več glask. Nekateri so trdili, da naj dobi vsaka teh glask svoj akord; drugi pa pravijo, naj se spremlja več glask z enim akordom. Druga trditev je dandanes skoraj v splošnji veljavi, toraj se jej tudi mi pridružujemo ter postavimo kot prvo pravilo za spremljevanje: Kolikor bogatejši so gregorijanske melodije na enem zlogu, toliko priprostejše bodi spremljevanje. V ta namen naj se izbere akord, ki vstreza vsaj trem navzgor ali navzdol idočim glaskam.

2. Sklepna nota ali finala koralove melodije naj bode slična oni v basu. Koralni napev bodi toraj v oktavn leži, akord naj se pa končuje redno z veliko terco.

3. Predzadnji akord v spremljevanji kake koralove točke naj je trdi trizvok na glavni dominantni. Izjema tega pravila je pri prvem in drugem tonu takrat, kadar je predzadnja glaska v melodiji *c*, pri tretjem in četrtem tonu pa to pravilo itak ne more biti veljavno, ker zahtevata ta dva tona frigiški sklep.

4. Kakošni pa morajo biti spremljevalni akordi? Smejo se rabiti: trizvok in njegova prva postranska oblika kot sekstakord. Druga postranska oblika trizvokova ali kvartsekstakord se nahaja pri Palestrini jako redko, in sicer samo takrat, ko začenja eden izmed glasov s sinkopo. Harmonizacija toraj, katera se pri starih klasikih ne nahaja, tudi nam ne more za izgled veljati. Dalje se rabijo postranski čveterozvoki (septakordi) dotične diatonične ške. Izključen je od spremljevanja glavni septakord v svoji prvotni obliki, kakor tudi v vseh treh postranskih oblikah. Pripuščena je vendar pri kadencah in pri navzdol idoči melodiji tudi septima, katera se pa ne sme glasiti z dominantno temuč *memogredé* razvezati v trizvoku.

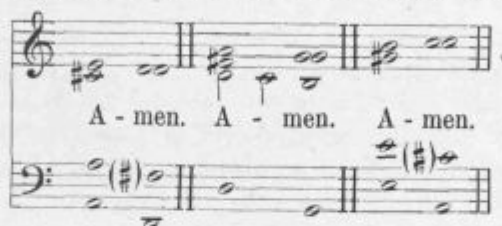
5. Harmonija bodi široka ali razstavna ne pa ozka ali sestavna. Vsi štirje glasovi naj so tako razdeljeni, da so za sopran, alt, tenor in bas pravilno postavljeni.

6. Ako se prepisujejo koralne note v naše moderne bele note, tedaj naj velja *longa* za celo, *brevis* za polovično, *semibrevis* za četrtno. Bas in srednja dva glasova naj dobé ligature ali pike, da imajo enako veljavo z notami melodije.

7. Kjer je zaznamovana *pausa* (odmor) ali *suspirium* (oddih), tedaj naj se oddahnejo koralisti. Pa tudi orglavec naj toliko časa z orglami utihne. Mučno je namreč, kakor vemo iz skušnje, poslušati orgle brez vsakega prenehleja. Sploh naj bode organist vedno v najožji zvezi s pevskim zborom, toraj naj tekst tudi on bere, da so mu znani vsi pregibi ali fleksije pevske točke.

8. Kakošna mora biti modulacija? Tu opomnimo sledeče: V srednjih glasovih se sme rabiti *cis*, *fis* in *gis* takrat, kadar se končuje gregorijanska melodija z *e-d*, z *a-g* in z *h-a*. Pri sklepu *e-d* se rabi *cis*, pri *a-g* se rabi *fis*, pri *h-a* pa *gis*. Postavim:

Tonus I. et II. Tonus VII. et VIII. Tonus IX. et X.

Kaj ložjega si pač ne moremo misliti. Ker je v koralu končnica *fis-e* nemogoča, je trdi *H*akord izključen iz spremljevanja.

Da govorimo moderno, so pripuščeni toraj pri spremljevanji vseh koralnapevov:

- a) Trizvoki trdi in mehki na glasovih *a*, *d*, *e*, *g*.
- b) Trdi trizvoki na glasovih *d*, *b*, *c*, *f*.
- c) Mehki trizvok na *h*.
- d) Zmanjšana trizvoka na *h* in *e*. Zadnji se rabi najboljše v prvi postranski obliki s podvojeno terco.

Ravno tista pravila veljajo *mutatis mutandis* pri transponovanji navzdol ali navzgor.

9. Kadar sestavljaš pismeno spremljevanje, tedaj spiši najpoprej melodijo s tekstom. Črte glask naj gledajo vse navzgor in da bodeš besede ložje bral, piši je rudeče ali višnjevo, Potem premisli kakošno podlago (basis) bode imela melodija, z drugo besedo: zaznamovaj si bas s črtami navzdol. Bas rabi redno v nasprotnem postopu (*motus constrarius*). Ravnožejni postop (*motus rectus*) v tercah (oziroma decimah) se rabi pri navzgor idoči melodiji. Kadar se vračajo ali ponavljajo enake note v melodiji kakor p. dominante pri psalmih, tedaj je pripraven postranski postop (*motus obliquus*).

10. Da je večja razlika v petji in da je petje bolj zanimivo, naj menjujejo deški in možki glasovi. Kjer ni deških glasov, moramo seveda tudi z žensskimi potrpeti. V stolnicah pa menda vendar ne bodo ženske pele koral? Tudi triglasno spremljevanje ali pa čveteroglasno brez pedala dela dober vtis.

11. Registrovanje naj se ravna po številu pevcev. Pomniti je zlasti, da ne smejo nikoli in nikdar orgle pevcev prevpiti.

12. Predigre morajo biti vselej v tesni zvezi in v sorodu z dotičnim cerkvenim tonom. Izurjen orglavec zna v fugeti naznanjevati melodijo.

To so v glavnih obrisih splošna pravila za spremljevanje koral z orglami. Posebna pravila priobčimo v prihodnji številki.

Cerkvena glasba na katoliškem shodu dunajskem.

(Spisal Andr. Karlin).

Med mnoga pereča vprašanja, ki zanimajo dandanes katoliškega kristjana, in od katerih zavisevajo blaginje in vspehi katoliškega življenja, spada gotovo tudi vprašanje o cerkveni glasbi. Ni čuda torej, da se je vže na prvem katoliškem shodu dunajskem (l. 1877) pojavilo v resolucijah to vprašanje, in da se je zadnjič na drugem shodu ponovilo. Ker mnogi čitatelji sigurno nimajo pri rokah resolucij, ki so se ondaj sklenile ozir cerkvene glasbe, in je za nas imenitno, koliko se je doseglo v zadnjih letih, in koliko še preostaje za prihodnost, naj nekoliko povzamem iz stenografičnega zapisnika prvega katoliškega shoda. Potem še le preidem na letošnji shod, da bomo k sklepu, imajoč pred očmi resolucije in sklepe, torej delovanje katoliških shodov, uvideli, kakošne posledice se dadé izvesti za razmere naše škofije.

Resolucije o cerkveni glasbi obravnavale so se na prvem katoliškem skodu pod vodstvom tedanjega podvodje v graškem semenišči Alojzija Karlon-a. Poročevalec in zagovornik bil jim je č. g. Ivan Haimásy, kapelan v Muravi na Štajerskem. V jedrnatem govoru povdarjal je potrebo do preropenja cerkvene glasbe, ki je novejši čas globoko propala. Navajal je žalostne prikaze tega propada, ker cerkvena glasba ne ustreza zahtevam ni umetnosti, ni liturgije; to pa mora biti, ako hoče zaslužiti ime: cerkvena. Živahna pohvala mu je donela od poslušalcev, ko je primerjal naše čase z dobo Kristovo. Ako bi dandanes hodil Izveličar po naših cerkvah, kakor je svoje dni po tempelju Jeruzalemskem, gotovo bi bil prisiljen vzeti na premnogih krajih vrstico v roke ter izbičati posvetne glasbenike raz kor, češ: moja hiša je hiša molitve, vi pa jo izpreminjate v koncertno dvorano in gledišče.

Po daljši debati, katere so se udeležili, praški kanonik Karlach, prof. Böhm in drugi, sprejela se je nastopna resolucija:

Gledé na to, da katoliški cerkveni zbori v državi z malo izjemami ne ustrezajo niti zahtevam umetnosti, nitar pa predpisom liturgije, ker prezirajo zapovedi, ki jih je cerkev dala o liturgičnem tekstu in o duhu liturgične glasbe, liturgično petje pa: gregorijanski koral, ki je od cerkve zapovedan — popolno prezirajo in slednjič pri figuralni glasbi v posnemo teatralnega efekta bolj hrepené po poslavljenji komponista in po zabavi ljudstva, nego po slavitvi Boga in pobožnosti ljudstva;

gledé na to, da katoliški cerkveni zbori škofij v državi torej preosnove nujno potrebujejo;

gledé na to, da se ta preosnova, če hoče biti v resnici cerkvena, more izvršiti le pod vodstvom cerkvene avtoritete in le v duhu in po predpisih liturgije;

gledé na to, da ti znaki preosnavljanja pristujejo cecilijnemu društvu za vse dežele nemškega jezika, ker je imenovano društvo na pismeni poziv nemških in večidel tudi avstrijskih škofov potrjenje zadobilo od apostolske stolice vsled Breve ddo. 16. decembra 1870: „Multum ad movendos animos“, in ker si omenjeno društvo za preosnovo katoliške cerkvene glasbe prizadeva ter jo izvršava v duhu liturgičnega postavodajstva na podlagi gregorijanskega koral, in posebno ceni liturgiškega duha prešinjeno klasično cerkveno glasbo 16. in 17. stoletja;

gledé na to, da se je napominano društvo od leta 1870. počenši z ustanavljanjem škofijskih in okrajnih društev i v monarhiji nazširilo; prosi katoliški shod vse predstojnike teh škofijskih in okrajnih društev, da ob prihodnji glavni skupščini cecilijanskega društva za vse dežele nemškega jezika vplivajo na to, da se odstranijo zapreke, ki doslej branijo razširjanje društva po vseh škofijah cele države.

Nadalje gledé na to, da cecilijansko društvo za vse dežele nemškega jezika, le ondi posebno vspevati more, kjer duhovniki in učitelji cerkveno glasbo gojé, — prosi katoliški shod preponižno velečastne škofo in samostanske predstojnike, da na glasbenih šolah, ki naj se uvedó pri katedralah in cerkvah uvedó liturgično glasbo.

Slednjič zdi se katoliškemu shodu prepotrebno, da se bogoslovci od prvega začetka, kakor tudi učiteljski pripravniki podučujejo v liturgični glasbi oziroma v orglanji in harmoniji, da bodo sposobni na preosnovi cerkvene glasbe dejanstveno sodelovati.

To je po mojih mislih krasen program za preosnovo cerkvene glasbe. Ne morem zamolčati ob tej priliki, da je pri razgovoru in pojasnjevanji omenjene resolucije prof. Böh m odločno povdarjal, naj se kakorkoli vže mogoče vpliva na državno oblast, da bode omogočila dostojno izobrazbo v cerkveni glasbi posebno učiteljskim pripravnikom, torej bodočim učiteljem. Z zadoščenjem pripoznam, da je naučno ministerstvo vsaj pičico tega dovolilo pred par leti veléč, da se orglanje uvede kot obligatni predmet za učiteljske pripravnike. Pri tem pa ne sme ostati. Videč, da je premnogo učiteljev tudi pri nas, ki orglarsko službo z veseljem opravljajo, da jih je mnogo, ki bi jo radi sprejeli, da so si dostojno spretnost poprej pridobili, kaže še bolj agitovati zato, da bodo učiteljski pripravniki v stanu v bodoče zadostno, vsaj toliko oliko glasbeno si pridobiti na preparandiji, kakor se nudi prilika učenecem v orglarski šoli. Vedno sem sodil tako, da je bolj pristojno, bolj umetno in za cerkveno glasbo ugodnejše, ako učitelj memo svojega poklica oskrbuje tudi vodstvo petja pri farni cerkvi. Tista nasprotstva, ki so se porodila pred dvajsetimi leti, so se deloma razjedla, deloma — upajmo — bodo se še poravnala, in to bode gotovo le na korist cerkveni glasbi.

Toda preidimo 12 let in poglejmo, kaj ukrepa drugi katoliški shod gledé cerkvene glasbe.

(Dalje prih.)

D o p i s i.

Z dežele, konec maja. Letošnjo velikonoč se je pri nas kaj dobro pelo v cerkvi. Zadostilo se je tudi vsem cerkvenim opravilom gledé petja. Introitus, Offertorium, Communio niso zaostali. Le pred zadnjim evangelijem pred blagoslovom zapela se je slovenska velikonočnica, in ljudstvo je vse prek po cerkvi pelo.

Nekaj dni potem sem slučajno govoril z gospodom, ki je dovršil pred nekaj leti visoke šole in je na Dunaji precej lepega petja slišal, največ pri koncertih. Par dni pozneje naletel sem na c. kr. uradnika, ob enem prijatelja lepega petja. Z obema je na-

nesel pogovor na velikonočno petje v naši cerkvi. Ker se je pogovor obakrat skoro enako sukal, naj tu površno posnamem, da dopis ne bo predolg.

„Bravo, g. župnik! Vi ste tolerantni, tako petje mora biti v cerkvi! Za veseli praznik veselo, ne pa tisto dolgočasno cecilijansko, ki hoče izpodriniti naše vesele domače pesmi.“

„Veste li gospod“, prašal sem vsacega posebej — kakor sva se slučajno snidila, „veste li kaj je cecilijansko peje?“

„No, to je tisto počasno suhoparno, ki se vleče kakor štrenja, konca skoraj ne moreš dočakati v cerkvi, a pri Vas se pa lahko ostane do konca maše, vse gre urno od rok. Saj pravim, Vi ste tolerantni!“

Naj opomnim, da sta oba res dobra pevca, eden celo na lastni glasovir spretno brenka, kolikor mu službena opravila dopuščajo.

„Pa vendar ste že kedaj slišali pravo cecilijansko petje?“

„Kaj pa da! Se poje enoglasno, čuje se kakor „libera“ pri mrliču; je pa več glasno, takrat pa človek „fletno“ zadremlje, pri „Amen“ na koncu se pa zbudi.“

„Oprostite! tedaj pravega cecilijanskega petja še niste slišali“, odgovorim. „Glejte o velikinoči, ko ste bili v naši cerkvi pri sv. maši, pelo se je strogo cecilijansko!“

„Ni mogoče!“ rekla sta oba. „Pa tistega sivega koralu ni bilo.“

„Začetkoma sv. maše ste ga že slišali“, odgovorim.

„Kaj, pred Kyrie, kar se je spremljevanjem orgel pelo, ono je bil koral?“

„Le verjemite mi, to je bil koral!“

„Tedad pa še jaz prav za prav ne vem, kaj je koral!“

„O slišali ste ga že velikrat, pa še sami niste vedeli, kaj je to, brali ste pa že gotovo večkrat zabavljanje po liberalnih listih o tistem suhoparnem koralu, kaj ne?“

„No veste, klerikalnih časnikov jaz ne berem veliko.“

„Da, tu je tudi napaka. Zato preveč enostransko sodite, zraven še lastne skušnje nimate.“

„Dovolite mi le še eno vprašanje, kako vam dopade „praefatio“, ali „Pater noster“, kar duhoven poje pri peti sv. maši.

„A veličastno je, še celo ako mašnik ni dober pevec.“

„Glejte, to je tisti suhoparni, po mnenji Vaših časnikov tako žalostni, otožno pusti koral; kaj ne, še kot otrok Vam je dopadel, sedaj kot mož se ga še niste naveličali, a motivi iz „Justiger Krieg“ ali „Bettelstudent“ se Vam pa premlaćeni zdé, to ste mi že sami o priliki pripoznali; enako se Vam je že točka iz I. Salon-Albuma „Gebet einer Jungfrau“ tako pristudila, da kar hitite memo hiše, iz katere se čuje.“

„Da istina! Dober spomin imate, ker takih malenkostnih opazk iz mojih ust ne pozabite!“

„Hvala Vam za poklon! A to se velikrat čuje, Vi niste bili prvi, ki mi je to pripomnil, a tudi ne zadnji, ki mi je ravno to omenil.“

Dovolj o tem. Nauk iz teh pogovorov si vsak organist lahko posname. Naj se petje glasi točno, kakor je postavljeno, ne samovoljno zategovati in vleči; vsaka polovna nota nima vselej dveh počasnih udarcev, in začnite o pravem času na kora, da se po Vaši krivdi božja služba predolgo ne zavleče.

y.

Razne reči.

Današnjemu listu stoji na čelu vabilo k IV. občnemu zboru in muzikalni produkciji, katero priredi „Cecil društvo“ za goriško nadškofijo v četrtek po binkošnih dné 13. jun. 1889 v Gorici. Ker je ta izjava „vabilo“ in ne le „naznanilo“, svesti smo si, da bodo Goriški gg. cecilijanci veseli, ako se bratje tudi izven Primorske udeležé njihove slavnosti. Saj nas veže vse ista blaga vez; železnica ne pozna nobene meje med nami, čez Hubelj pa drži dovolj trden most iz kamna.

— Sv. oče Leon XIII. so zadnji čas tudi več imenitnih cecilijancev s križcem „Pro Ecclesia et Pontifice“ odlikovali. Kolikor vemo, so le-ti: p. n. gg. M. Haller in Fr. X. Haberl v Regensburgu, C. Cohen v Kolinu, J. B. Molitor v Kostnici, J. Diebold v Freiburgu v Br., E. Stehle v Šent-Galu. Iz srca čestitamo na ti časti zaslužnim možem!

— „Kirchenchor“ piše z Dunaja, da se je g. Oton Bach, katerega je mrtvud zadel, svoji službi kapelnika v votivni cerkvi odpovedal ter da je na njegovo mesto imenovan g. Theobald Kretschmer — čelist dvorne opere.

Oglasnik.

Ig. Hladnik op. 12. **Dve fugi** za orgle. Cena 30 kr. G. skladatelj je bil jako marljiv učenec naše orglarske šole in s tem najnovejšim proizvodom nam daje dokaz, da vrlo napreduje v glasbenem izobraževanju. Fuga je najvažnejša oblika skladbe in kontrapunkt najtežja stroka skladanja, zato ne smemo na take poskuse mladih slovenskih skladateljev gledati, kakor na skladbe starih mojstrov; a vendar smo jako zadovoljni z omenjenim delom in opozarjamo samo na nekatere pregreške, ki jih čuti sicer le strogo izobraženo uho strokovnjakovo, a se jim da pri natančnejši pazljivosti za prihodnjic lahko izogniti. V strogem stavku, zlasti 2- in 3 glasnem, moramo se tudi varovati skritih kvint in oktav, kakor se nahajajo v prvi krajši fugi, v kateri nam še ne dopade v 7. taktu od konca obrnenje teme. Druga fuga obseza 3 dele, drug del ima svojo lastno temo, v 3. delu pa se združite obe temi v efektni stavek z obligatnim pedalom. Škoda da skladatelj v modulovanju zahaja proti koncu predaleč in se potem nekoliko prisiljeno zopet nazaj povrača. A to naj nikakor ne ovira naše splošne pohvale!

Razpisana služba. — V Rudolfovem bo sè sv. Mihielom izpraznjena služba kapitelskega organista, odslej sklenjena sè službo cerkovnika. Stanovanje v posebni hiši s tremi sobami; gotove plače čez 500 gld., zraven pa še posebej zaslužek od pogrebov i. t. d. do 200 gld. Prosilci naj se izkažejo, da so popolnoma zmožni za orglanje, petje (zlasti koralno), dirigovanje v tej cerkvi, kjer se večkrat obhajajo tudi pontifikalne maše. Želi se znanje godbenega instrumenta. Oženjeni prosilci imajo pri enakih zmožnostih prednost. Če se bo zdelo potrebno, bodo se morali podvreči strokovni preizkušnji. Prošnje s krstnim listom in drugimi spričevali naj se pošljejo na

kolegijalni kapitel v Rudolfovem (Novomesto).

Listnica vredništva. G—k—u: Napisali smo bili precej obširen odgovor na Vaš dopis in poslano nam partituro „novo najdenega J. Gallus-ovega rukopisa“, Veni sancte Spiritus; a premislili smo se in vrgli ga v lastni koš. Ob kratkem samo to: Prvi trenotek bili smo Vaše posiljatve jako veseli; toda pregledovaje Vašo partituro jeli smo dvomiti nad pravotnostjo skladbe, kajti faktura Vaše skladbe priča na več mestih o popolno drugem skladatelju — nikakor ne o Gallus-u. Pisali smo toraj prvemu cerkveno-glasbenemu veččaku dunajskemu, razložili mu vso stvar ter ga prosili naj se z lastnimi očmi prepriča v c. kr. dvorni knjižnici, se-li res ondi nahaja „doslej še neznan Gallus-ov „Veni s. Spiritus“ v rukopisu iz 16. stoletja s signaturo M. S. 16704“. etc. etc. Postrežljivi gospod je naši prošnji rad ustregel in nam med drugim to-le odpisal: „Wie ich vorausgesetzt habe, befindet sich ausser dem S-stimmigen (o katerem mi je že prej enkrat pisal) „Veni s. Spiritus“ kein anderes von Gallus in der kais. Hofbibliothek. Unter Nr. 16704 sind Compositionen von Lassus“. — G. — k! Dobro veste, da sta Gallus in Lassus dva moža; zdaj tudi veste in ste baje že prej vedeli, da je Gallus-ov „Veni s. Spiritus“ 8-glasen, Vaš pa 4-glasen; veste pa tudi še, da skladbe zamenjavati ter je pripisavati možem, ki jih niso zložili, pravi se — falsifikacija ali prevara. — Klej je bil jako vabljev, toda preveč prozoren in premalo vlečen; porabite ga, ako ga imate še kaj pripravljenega, za druge ptice!

Popravek: V zadnji Glasbenikovi številki naj se bere na strani 37 baritonski f ključ ki stoji na tretji vrsti namesto basovega f ključa

Pridana je listu 6. šteev. prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezdca. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.